

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) Ing. F. R., b) PhDr. M. R.**, oba zastoupeni JUDr. Stanislavem Flaškou, advokátem, se sídlem U Černé věže 304/9, České Budějovice, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2010, č. j. S-MHMP/776881/2010/OST/Pv, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2013, č. j. 3 A 15/2011 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalovaný (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 18. 10. 2013, č. j. 3 A 15/2011 - 43, jímž bylo k podané žalobě zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 22. 11. 2010, č. j. S-MHMP/776881/2010/OST/Pv, jakož i rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 ze dne 30. 7. 2010, sp. zn. UMCP14/10/19287/OVD/SRBJ, a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti usnesení Úřadu městské části Praha 14 jako stavebního úřadu, jímž stavební úřad odložil jejich podání „ohlášení novostavby rodinného domu, Praha, Hostovice, parc. č. 890/3, k. ú. Hostovice“. Namítali, že jim bylo usnesení o odložení jejich ohlášení zasláno v rozporu se zákonem až po 76 dnech, zatímco podle § 105 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v tehdy platném znění, jim mělo být zasláno do 15 dnů

ode dne učinění podání, a příp. rozhodnutí podle § 107 odst. 1 stavebního zákona mělo být vydáno do 30 dnů ode dne ohlášení stavby, přičemž podle § 106 odst. 1 stavebního zákona platilo, že nebude-li souhlas se stavbou nebo zákaz stavby doručen do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, platí, že stavební úřad souhlas udělil. Žalobci uvedli, že na základě uvedeného mají za to, že jim byl souhlas s ohlášenou stavbou udělen mlčky, a že odložení věci po 76 dnech od podání ohlášení je nezákonné.

Městský soud v napadeném rozsudku shledal, že správní orgány obou stupňů konstruují pro ohlášení stavby podmínku předchozího územního souhlasu nebo územního rozhodnutí, což označil za podmínku, která odporovala výslovnému znění normativního textu. Ten v případě předmětné stavby předpokládal, že při splnění předepsaných zákonných předpokladů (soulad s obecnými požadavky na výstavbu, s územně plánovací informací, umístění v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, podstatná nezměnitelnost poměrů v území, absence nových nároků na dopravní a technickou infrastrukturu) je důsledkem ohlášení stavby, že není potřeba předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Vedle této nezákonnosti městský soud shledal v napadených rozhodnutích další důvod nezákonnosti v tom, že po uplynutí 40denní lhůty podle § 106 odst. 1 stavebního zákona nelze odložit ohlášení stavby, ani stavbu zakázat. Tento svůj právní závěr městský soud podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 - 86. Z uvedených důvodů zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak potom s odůvodněním, že vzhledem ke shora uvedenému nemělo být usnesení o odložení podání v posuzované věci vydáno, také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

V kasační stížnosti podané s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) žalovaný rozporuje oba závěry městského soudu v napadeném rozsudku, které městský soud označil za důvody nezákonnosti posuzovaných rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. K požadavku doložit ohlášení stavby předchozím územním rozhodnutím nebo územním souhlasem žalovaný uvedl, že podle § 104 odst. 1 stavebního zákona nebylo k ohlášení stavby třeba předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu tam, kde byl návrh v souladu s územně plánovací informací, která fakticky nahrazovala územní rozhodnutí nebo územní souhlas. Pro danou stavbu však nebyla vydána ani územně plánovací informace. Pokud jde o právní závěr městského soudu, že po uplynutí 40denní lhůty podle § 106 odst. 1 stavebního zákona nelze ohlášení odložit ani stavbu zakázat, který vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 - 86, k němu žalovaný uvedl, že citovaný rozsudek na daný případ nedopadá. Podle jeho názoru se tento rozsudek vztahuje pouze na stavby, které jsou ohlašované, přesto, že podléhají řízení o povolení stavby. V daném případě stavba rodinného domu stavebnímu řízení nepodléhá, podléhá ohlášení, ale vzhledem k tomu, že nebyla umístěna, je pro ohlášení stavebnímu úřadu nezpůsobilá. Žalovaný dále uvedl, že je přesvědčen, že na danou situaci dopadá usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2006, č. j. II. ÚS 443/06 379/08, podle kterého stavebníkovi v režimu ohlášení vzniká právo okamžikem splnění na danou stavbu dopadajících obecně závazných právních předpisů, nikoliv vydáním nějakého konstitutivního nebo deklaratorního aktu, ať už se jedná o akt vydaný v písemné podobě, nebo o akt konkludentní (tzv. souhlas mlčky s provedením ohlášené stavby). I když v daném případě vydal stavební úřad usnesení o odložení ohlášení po uplynutí lhůty 40

pokračování

dnů, nemohlo dojít k tzv. souhlasu mlčky, neboť podání žalobců nebylo možné podle § 105 odst. 4 stavebního zákona považovat za ohlášení. Takové podání nebylo způsobilé vyvolávat následky, které zákon s řádným a úplným ohlášením spojuje. Předmětná stavba rodinného domu tedy nebyla vůbec ohlášena. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud podané kasační stížnosti vyhověl a napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobci podali ke kasační stížnosti vyjádření, v němž s argumenty uvedenými v kasační stížnosti nesouhlasí a ztotožňují se s napadeným rozsudkem. Poukazují na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí založil své zamítavé stanovisko na východisku, že nutnou podmínkou pro ohlášení stavby je vydání územního souhlasu nebo územního rozhodnutí. V kasační stížnosti však zdůrazňuje jinou skutečnost, a argumentuje chybějící územně plánovací informací. Žalobci v této souvislosti poukazují i na právní názor zaujatý v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice ze dne 16. 6. 2009, č. j. 52 Ca 15/2009 - 40, kde se uvádí: *Jednoduché stavby uvedené v § 104 odst. 2 písm. a) až d) stavebního zákona z r. 2006, posuzuje stavební úřad z hlediska jejich souladu s územně plánovací dokumentací ex officio. Proto skutečnost, že stavebník před ohlášením jednoduché stavby (§ 104 odst. 1 citovaného zákona) nepožádal o poskytnutí územně plánovací informace (§ 21 citovaného zákona), není důvodem pro vydání rozhodnutí o zákazu provedení ohlášené stavby ve smyslu § 107 odst. 1 citovaného zákona.* Žalobci dále s odkazem na § 104 odst. 1 a 2 konstatují, že stavby pro bydlení do 150 m² lze ohlásit bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, přičemž proti jejich postupu při ohlášení stavby stavební úřad neuplatnil žádné námitky v zákonné lhůtě. Žalobci mají za to, že pokud stavební úřad zjistil důvody pro překážky či zákaz provedení ohlašované stavby, mohl a měl v zákonné lhůtě takovéto rozhodnutí vydat. Pokud tak nepostupoval, platí, že souhlas v souladu se stavebním zákonem po 40denní lhůtě mlčky vyslovil. Jak ve svém odůvodnění připomněl i Městský soud v Praze, po uplynutí 40denní lhůty podle § 106 odst. 1 stavebního zákona (v tehdy účinném znění) nešlo odložit ohlášení stavby, ani stavbu zakázat. Dle přesvědčení žalobců spočívá podstata institutu fikce rozhodnutí v tom, že v případě, kdy je správní orgán nečinný a nevydá v příslušné lhůtě rozhodnutí ve věci, presumuje se automaticky, že bylo vydáno rozhodnutí ve věci, přičemž účinky takového rozhodnutí nastávají přímo ze zákona. Vzhledem k uvedenému žalobci závěrem svého vyjádření navrhuji, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především poznamenává, že při přezkoumání napadeného rozsudku ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného vychází v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí. Po právní stránce tak vychází z tehdejšího znění stavebního zákona, které je nyní, pokud jde o institut ohlášení stavby, s účinností od 1. 1. 2013 již překonáno.

Do dne 1. 1. 2013, kdy nabyla účinnosti novela stavebního zákona provedená zákonem č. 350/2012 Sb., byla zákonná úprava ohlášení stavby následující: Ustanovení § 104 stavebního zákona vymezovalo záměry, k jejichž provedení bylo třeba ohlášení; případ

žalobců konkrétně spadal pod odst. 2 písm. a) stavby pro bydlení a pro rekreaci do 150 m² zastavěné plochy, s jedním podzemním podlažím do hloubky 3 m a nejvýše dvěma nadzemními podlažími a podkrovím. Podle díkce § 104 odst. 1 stavebního zákona k provedení jednoduchých staveb uvedených v odstavci 2 písm. a) až d), jejichž návrh byl v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, s územně plánovací informací (§ 21), které jsou umísťovány v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se jimi podstatně nemění a které nevyžadují nové nároky na dopravní a technickou infrastrukturu, stačilo ohlášení bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Podle § 105 odst. 1 stavebního zákona muselo ohlášení obsahovat údaje o stavebníkovi, o pozemku, ohlášené stavbě, jejím rozsahu a účelu, o způsobu a době provádění stavby a její jednoduchý technický popis, nešlo-li o případy uvedené v odstavci 2, u dočasné stavby rovněž dobu jejího trvání a návrh úpravy pozemku po jejím odstranění. K ohlášení byla třeba připojit doklad prokazující vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku či stavbě, pokud stavební úřad nemohl existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení se na případ žalobců vztahoval požadavek na připojení projektové dokumentace, přičemž odst. 3 stanovoval předepisovaný počet vyhotovení projektové dokumentace a dále požadoval připojení závazného stanoviska dotčeného orgánu vyžadovaného zvláštním právním předpisem. Podle odst. 4 tohoto zákonného ustanovení potom platilo, že podání, které nemělo náležitosti podle odstavců 1 až 3, nebylo ohlášením podle tohoto zákona a stavební úřad je usnesením odložil. Usnesení o odložení měl zasílat stavebníkovi do 15 dnů ode dne učinění podání spolu s poučením o správném postupu při ohlašování staveb a o tom, že se stavbou nelze započít. Ustanovení § 106 odst. 1 stavebního zákona stanovilo, že ohlášenou stavbu, terénní úpravy nebo zařízení podle § 104 odst. 2 může stavebník provést na základě písemného souhlasu stavebního úřadu; u dočasné stavby souhlas obsahoval dobu jejího trvání. Dále bylo stanoveno, že nebude-li stavebníkovi souhlas doručen do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, ani mu v této lhůtě nebude doručen zákaz podle § 107, platí, že stavební úřad souhlas udělil. Konečně § 107 odst. 1 dopadající na případ žalobců stanovil, že pokud by ohlášená stavba podle § 104 odst. 1 byla navržena v rozporu s územně plánovací informací nebo s obecnými požadavky na výstavbu nebo umísťována v nezastavěném území anebo byla v rozporu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu (§ 105 odst. 3), stavební úřad rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, provedení ohlášené stavby zakáže. Toto rozhodnutí muselo být vydáno do 30 dnů ode dne ohlášení stavby.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve rozporuje právní názor městského soudu, že podmínka předchozího územního souhlasu nebo územního rozhodnutí pro ohlášení stavby odporovala výslovnému znění normativního textu, neboť ten v případě předmětné stavby předpokládal, že při splnění předepsaných zákonných předpokladů (soulad s obecnými požadavky na výstavbu, s územně plánovací informací, umístění v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, podstatná nezměnitelnost poměrů v území, absence nových nároků na dopravní a technickou infrastrukturu) je důsledkem ohlášení stavby, že není potřeba předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Stěžovatel k tomu namítá, že k ohlášení stavby nebylo třeba předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu tam, kde byl návrh v souladu s *územně plánovací informací*, která

pokračování

fakticky nahrazovala územní rozhodnutí nebo územní souhlas. Pro danou stavbu však nebyla vydána ani územně plánovací informace.

V této námitce Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že funkci územního souhlasu nebo územního rozhodnutí u daného typu stavby pro potřeby jejího ohlášení plnila územně plánovací informace podle § 21 stavebního zákona, jejímž posláním bylo u daného druhu stavby informovat o podmínkách provedení jednoduchých staveb (§ 104 odst. 1) bez předchozího územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Tzn., že územně plánovací informace v tomto případě fakticky nahrazovala územní rozhodnutí nebo územní souhlas, přičemž podle zjištěného skutkového stavu v posuzované věci územně plánovací informace pro danou stavbu skutečně vydána nebyla. Tuto argumentaci však stěžovatel dříve neuplatňoval a městský soud má tedy striktně vzato pravdu v tom, že správní orgány obou stupňů konstruovaly pro ohlášení stavby výslovně podmínku předchozího územního souhlasu nebo územního rozhodnutí, což bez daného rozvedení resp. doplnění, v souladu s textem stavebního zákona nebylo.

Pro posouzení zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je však podle Nejvyššího správního soudu klíčová druhá, svou povahou v kontextu posuzované věci, meritorní otázka, a to, zda bylo možné účinně vydat usnesení o odložení ohlášení i po uplynutí 40 dnů ode dne, kdy dané ohlášení stavebnímu úřadu došlo, nebo zda uplynutím této lhůty nastala fikce udělení souhlasu s provedením ohlášené stavby.

Z výše rekapitulované právní úpravy institutu ohlášení v rozhodné době podle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývalo, že poté, co stavební úřad obdržel ohlášení stavby, nejprve zkoumal, zda dané podání splňuje všechny předepsané náležitosti jako ohlášení stavby. Stavební zákon přitom nepředpokládal, že by stavební úřad při zjištění nedostatků vyzýval k jejich odstranění. Pokud předmětné podání dané náležitosti nesplňovalo, platilo, že stavební úřad rozhodl usnesením o **odložení** tohoto podání. Pro rozhodnutí o odložení podání, včetně zaslání takového usnesení podateli, měl stavební úřad stanovenou lhůtu 15 dnů ode dne doručení podání stavebnímu úřadu. V rámci tohoto usnesení musel stavební úřad podatele poučit, že se stavbou nelze započít, a současně jej měl poučit i o tom, jaký je správný postup při ohlašování staveb. Podatel poté mohl podat nové ohlášení, popř., šlo-li o stavbu, u níž ohlášení nestačilo a bylo třeba stavebního povolení, stavebník musel, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 - 86, chtěl-li zamýšlenou stavbu realizovat, podat žádost o stavební povolení. Institut odložení podání nepochybně sledoval princip právní jistoty účastníků řízení, neboť ve velmi krátké lhůtě tak měl být fixován právní stav věci a stavebník měl být zpraven o tom, jak řádně postupovat. Pokud stavebník příp. s usnesením o odložení ohlášení nesouhlasil, mohl podat odvolání podle § 76 odst. 5 správního řádu.

Stavební zákon návazně, a to zjevně i z hlediska časové posloupnosti, po věcné stránce pamatoval na případy, kdy ohlášení stavby vykazovalo, resp. obsahovalo předepsané náležitosti, a nebyl tedy důvod pro jeho odložení, ale ohlašovaná stavba byla navržena v rozporu s územně plánovací informací, nebo s obecnými požadavky na výstavbu, byla umísťována v nezastavěném území anebo byla v rozporu se závazným stanoviskem dotčeného orgánu. V takových případech potom platilo, že stavební úřad

rozhodnutím, které bylo prvním úkonem v řízení, ohlášenou **stavbu zakázal**. Pro vydání tohoto rozhodnutí stavební zákon stanovil stavebnímu úřadu lhůtu 30 dnů ode dne doručení ohlášení stavebnímu úřadu. U takové stavby potom nebylo možno, bez změny kolizních parametrů ze strany stavebníka, počítat s úspěšností ani nového ohlášení, ani případné žádosti o stavební povolení tam, kde by bylo stavebního povolení třeba.

Ohlášenou stavbu mohl stavebník provést jen na základě souhlasu stavebního úřadu. V případě řádného ohlášení se proto předpokládalo, že stavební úřad po jeho posouzení vydal písemný **souhlas s provedením ohlášené stavby**. Pro vlastní vydání souhlasu s provedením ohlášené stavby přitom platilo, že souhlas musel stavební úřad vydat tak, aby mohl být stavebníkovi doručen do 40 dnů ode dne doručení ohlášení stavebnímu úřadu. Současně však platila právní fikce, že pokud by nebyl ve stanovené lhůtě 40 dnů stavebníkovi písemný souhlas doručen, a nebylo mu v této lhůtě doručeno ani rozhodnutí o zákazu ohlášené stavby, považoval se **souhlas za udělený**.

Daná právní úprava tak byla stran jednotlivých v úvahu přicházejících řešení ze strany stavebního úřadu po obdržení ohlášení stavby podle názoru Nejvyššího správního soudu koncipována v logice jejich jak věcné, tak také časové návaznosti. Tzn., že případné odložení podání tak muselo věcně předcházet případnému zákazu provedení ohlášené stavby, stejně jako příp. souhlasu s provedením ohlášené stavby, a to ať již vydanému výslovně, nebo nastalému mlčky. V situaci, kdy byla pro doručení uděleného souhlasu stanovena lhůta do 40 dnů ode dne doručení ohlášení stavebnímu úřadu, a kdy marné uplynutí této lhůty mělo za následek fikci udělení souhlasu, potom bylo zákonitě také zřejmé, že k odložení podání již nemohlo účinně dojít po uplynutí této lhůty ani z časového hlediska. Marné uplynutí této lhůty tak mělo za všech okolností následek nastoupení fikce souhlasu s provedením ohlášené stavby.

Městský soud v napadeném rozsudku zaujal tentýž právní názor, když konstatoval, že „další důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že po uplynutí 40denní lhůty podle § 106 odst. 1 stavebního zákona nelze odložit ohlášení stavby, ani stavbu zakázat.“ Na podporu tohoto právního názoru městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 - 86.

Stěžovatel k tomu v kasační stížnosti uvedl, že citovaný rozsudek na daný případ nedopadá, neboť podle jeho názoru se tento rozsudek vztahuje pouze na stavby, které jsou ohlašované, přesto, že podléhají řízení o povolení stavby. Tento svůj právní názor stěžovatel blíže nevyargumentoval, a ani Nejvyšší správní soud neshledává žádný důvod, proč by tomu takto mělo být. Příslušné znění zákona při úpravě příslušných posoupných řešení ze strany stavebního úřadu po obdržení ohlášení stavby nikterak nediferencovalo mezi případy, kdy bylo ohlášení neúplné nebo rozporné na straně jedné, a kdy ohlášení nestačilo, a bylo třeba přistoupit ke stavebnímu řízení a stavebnímu povolení, to na straně druhé. Ostatně to, že předmětný právní režim ohlášení stavby v namítaném směru nikterak nediferencoval, nepřímo potvrzuje i další rozsudek Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 14. 5. 2014, č. j. 1 As 43/2014 - 30, který se vztahuje ke stavbě, u níž stačilo řádné ohlášení.

pokračování

Tento posledně citovaný rozsudek Nejvyššího správního soud taktéž výslovně potvrzuje, že stavební úřad mohl ze zákonných důvodů účinně odložit ohlášení tolíko před uplynutím lhůty 40 dnů od ohlášení stavby. Oproti rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 - 86, je tento novější rozsudek konkrétnější v tom, že patnáctidenní lhůtu pro odložení podání vyhodnotil jako lhůtu pořádkovou, a uzavřel, že *k odložení podání mohl stavební úřad přistoupit i po uplynutí této (patnáctidenní) lhůty, nejdéle však do čtyřiceti dnů od ohlášení stavby (§ 106 odst. 1 citovaného zákona).*

Stěžovatel se v kasační stížnosti na podporu své argumentace také dovolává usnesení Ústavního soudu „ze dne 10. 7. 2006, č. j. II. ÚS 443/06 379/08“ (patrně má na mysli usnesení ze dne 10. 7. 2008, č. j. II. ÚS 443/06), podle kterého *stavebníkovi v režimu ohlášení vzniká právo okamžikem splnění na danou stavbu dopadajících obecně závazných právních předpisů, nikoliv vydáním nějakého konstitutivního nebo deklaratorního aktu, ať už se jedná o akt vydaný v písemné podobě, nebo o akt konkludentní (tzv. souhlas mlčky s provedením ohlášené stavby).* K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že dané usnesení na posuzovanou věc aplikovat nelze, a to proto, že se vztahovalo k úpravě ohlášení v režimu předchozího stavebního zákona (zákon č. 50/1976 Sb.), která vůbec nepočítala s rozhodováním o nedostacích ohlášení, a ohlášení, resp. sdělení o přijetí ohlášení, se přezkoumávalo v dozorovém režimu nad výkonem působnosti územních samosprávních celků (v daném případě podle zákona o hl. městě Praze), a Ústavní soud zaujal právní názor, že takovéto dozorové rozhodnutí vůbec přezkoumání ve správním soudnictví nepodléhá. Naproti tomu v režimu stavebního zákona ve znění rozhodném pro posuzovanou věc je mimo jakoukoliv pochybnost, že se příslušná rozhodnutí ve vztahu k ohlášení stavby ve správním soudnictví přezkoumávají, čehož dokladem je mj. i právě posuzovaná věc sama o sobě.

Jestliže tedy stavební úřad rozhodl po 76 dnech od ohlášení stavby o jeho odložení, učinil tak v době kdy s ohledem na § 106 odst. 1 stavebního zákona v rozhodném znění, bylo provedení stavby již odsouhlaseno tzv. mlčky, ohlášení bylo konzumováno a nebylo co odkládat. Předmětnou stavbu je tak třeba mít za stavbu účinně ohlášenou.

To že k tomuto stavu došlo zřejmě nečinností stavebního úřadu z jeho opomenutí, není pro právní posouzení věci rozhodné.

Na základě všech uvedených důvodů po prostudování obsahu spisu a přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v dané věci nebyly naplněny tvrzené důvody podané kasační stížností. Kasační stížnost tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalobcům žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2014

senátu

JUDr. Petr Průcha
předseda